

บทที่ 1

เธอพูดกับเขาก่อนโลกจะพังทลาย

เฮ้ นี่นายยังหลับอยู่หรือ

โทมัสขยับตัวอยู่บนเตียง รู้สึกถึงความมืดรอบๆ เหมือนอากาศแข็งตัวที่บีบอัดเข้ามา ตอนแรกเขาตื่นตระหนก ลืมตาโพล่ง เมื่อคิดว่าตัวเองกลับไปอยู่ในกล่องลูกบาศก์โลหะเย็นๆ สยองขวัญที่เคยส่งเขาไปที่ทุ่งและวงกต แต่เขาเห็นแสงจางๆ แล้วกลุ่มเงาสลัวก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นทั่วห้องขนาดใหญ่ เต็มสองชั้น คูลิ้นชัก เสียงลมหายใจแผ่วๆ และเสียงกรนครีคราตของเหล่าเด็กชายที่หลับสนิท

ความโล่งอกท่วมท้นขึ้นมา ตอนนี้เขาปลอดภัยแล้ว ได้รับการช่วยเหลือ และส่งมาที่หอพักแห่งนี้ จะไม่มีเรื่องกังวลอีกแล้ว ไม่มีโศกกา ไม่มีความตาย

ทอม

เสียงในหัวเขา เสียงเด็กสาว ไม่ได้ดังให้ได้ยิน มองไม่เห็น แต่เขาก็รับรู้ได้ดี และไม่เคยอธิบายนให้ใครฟังได้ว่ามันทำงานอย่างไร

เขาถอนใจยาว นอนหนุนหมอนตามสบาย ประสาทตั้งเครียดผ่อนคลายลงจากแวบหนึ่งที่ตื่นตระหนกนั้น เขาพูดตอบ นึกคำขึ้นในความคิด

8 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิอดโหมบ

เทเรซาเธอ นี่ก็โหมงแล้ว

ไม่รู้เลย เธอตอบ แต่ฉันนอนไม่หลับ อาจจะไม่หลับไปสักชั่วโมงหรืออาจมากกว่านั้น กำลังหวังว่านายจะตื่นอยู่เป็นเพื่อนกัน

โทมัสพยายามกลั่นแกล้ง แม้ว่าเธอจะไม่มีทางมองเห็น แต่มันก็น่าอายอยู่ดี ไม่เหลือทางเลือกให้ฉันเลยใช่ไหม มันหลับยากอยู่นะ เวลามีคนคุยใส่กะโหลกเราโดยตรงนะ

โหๆ งั้นก็กลับไปนอนไป

ไม่ล่ะ ไม่เป็นไร เขาจ้องด้านล่างของเตียงชั้นบนซึ่งมีดมัวและไว้รายละเอียดอยู่ในเงามืด ตอนนั้นมันโหมงกำลังหายใจเหมือนคนที่มีเสมหะปริมาณน่าสยงอยู่ในคอ เธอคิดเรื่องอะไรอยู่หรือ

นายคิดว่าไงล่ะ เธออุตสาห์แทรกน้ำเสียงประชดประชันเข้าไปในคำพูดจนได้ ฉันยังเห็นโคกกาอยู่ตลอดเลย ผิวเนื้อน่าแขงกับตัวบวมๆ แหะๆ แล้วก็แขนโหละกับหนามพวกนั้น มันยังไม่นานพอให้สบายใจได้นะทอม เราจะเอาเรื่องอย่างนั้นออกไปจากหัวได้ยังไง

โทมัสรู้ว่าตัวเองคิดอย่างไร ภาพนั้นไม่มีวันหายไป ชาวทุ่งจะถูกหลอกหลอนโดยสิ่งเลวร้ายต่างๆ ที่เกิดขึ้นในวงกตไปตลอดชีวิต เขาคิดว่าส่วนใหญ่หรืออาจจะทั้งหมดจะมีปัญหาทางจิตอย่างหนัก อาจถึงขั้นบ้าไปเลยก็ได้

และเหนือสิ่งอื่นใด เขามีภาพหนึ่งประทับอยู่ในความทรงจำ ชัดเจนพอกับรอยประทับจากตราโลหะร้อนแดง ชัด เพื่อนเขาถูกแทงที่อก เลือดไหลกำลังจะตายในอ้อมกอดเขา

โทมัสรู้ว่าตัวเองจะไม่มีวันลืมเรื่องนั้น แต่ที่เขาพูดกับเทเรซาคือมันจะหายไป แค่ต้องใช้เวลานิดหน่อยเท่านั้นเอง

อย่ามาโกหกหน้า เธอว่า

ฉันรู้ มันออกจะน่าหัวเราะว่าไหม ที่เขาชอบฟังเธอพูดอย่างนั้นใส่อย่างกับน้ำเสียงเสียดสีของเธอหมายความว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยขึ้นแหละ นายมันโง่ เขาบอกตัวเอง แล้วก็หวังว่าเธอจะไม่ได้ยินความคิดนั้น

ฉันเกลียดจังที่พวกนั้นแยกฉันออกจากพวกนาย เธอว่า
แต่โทมัสเข้าใจว่าทำไมพวกเขาถึงทำอย่างนั้น เธอเป็นเด็กสาวเพียง
คนเดียว แต่ชาวทุ่งที่เหลือเป็นเด็กหุ่นนุ่ม เพียกกกลุ่มใหญ่ที่พวกเขา
ยังไม่ไว้ใจ เดว่าพวกนั้นคงปกป้องเธอนะ

เออ คงนั่นแหละ ความเศร้าสร้อยซึมเข้ามาในสมองเขาพร้อมคำพูดเธอ
ติดแน่นอยู่เหมือนน้ำเชื่อม แต่ห่วยมากเลยที่ต้องอยู่คนเดียว หลังจากพวกเรา
ผ่านอะไรด้วยกันมาตั้งเยอะแยะ

ว่าแต่พวกนั้นพาเธอไปไว้ไหนล่ะ น้ำเสียงเธอเศร้าจนเขาแทบอยาก
ลุกขึ้นไปตามหาเธอ แต่รู้ว่าไม่ควรทำ

อีกฟากของห้องรวมที่เรากินข้าวเมื่อคืนก่อนนี่เอง เป็นห้องเล็กๆ มี
หลายเตียง ค่อนข้างแน่ใจเลยว่าพวกนั้นล็อกประตูตอนออกไป

เห็นไหม บอกแล้วว่าพวกเธออยากปกป้องเธอ แล้วเขาก็รีบเสริม ไม่ใช่
ว่าเธอต้องให้ใครมาปกป้องหรอกนะ ฉันวางเดิมพันข้างเธอได้เลย ว่าต้อง
จัดการกับเพียกพวกนี้ได้อย่างน้อยครั้งหนึ่งแน่

ครั้งเดียวเองหรือ

ก็ได้ สามในสี่ รวมฉันด้วย

ความเจ็บยาวนานตามมา แต่โทมัสก็ยังรู้สึกได้ว่าเธออยู่ตรงนั้น เขา
สัมผัสเธอได้ เกือบจะเหมือนที่เขามองไม่เห็นมินโฮ แต่ก็รู้ว่าเพื่อนนอนอยู่
เหนือขึ้นไปไม่กี่ฟุตนี่เอง และไม่ใช่แค่เพราะเสียงกรนด้วย เวลาไม่มีใครอยู่
ใกล้ๆ เราจะรู้เอง

แม้จะยังมีความทรงจำจากหลายสัปดาห์ที่ผ่านมาอยู่ โทมัสก็ยังเอือมเย็น
อย่างน่าแปลกใจ และไม่ช้าเขาก็หลับไปอีกครั้ง ความมืดเข้าครอบคลุมโลก
ของเขา แต่เธออยู่ที่นั่น อยู่ข้างๆ เขาในหลายความหมาย แทบ...สัมผัสได้

เขาไม่รับรู้เวลาที่ผ่านไปตอนอยู่ในสภาพนั้น ครั้งหลับครั้งมีความสุข
กับการมีเธออยู่ใกล้ๆ และความคิดว่าพวกเขาได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจาก
ที่เลวร้ายนั้น ว่าพวกเขาปลอดภัย ว่าเขาและเธอจะสามารถทำความรู้จัก
กันใหม่ได้อีกครั้ง ว่าชีวิตอาจเป็นเรื่องดี

10 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิมืดใหม่

การนอนหลับที่แสนสุข ความมืดที่หม่นมัว ความอบอุ่น ความเรีงรองที่สามารถสัมผัสแทบเหมือนลอยได้

โลกดูเหมือนจางหายไป ทุกอย่างกลายเป็นความหนึบซาและหวานหอม และความมืดซึ่งชวนให้สบายใจ เขาค่อยๆ หลุดเข้าสู่ความฝัน

เขายังเด็กมาก อาจจะสี่ขวบ หรือห้านะ นอนอยู่บนเตียง มีผ้าห่มคลุมถึงคาง

ผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างๆ มือประสานอยู่บนตัก เธอมีผมยาวสีน้ำตาล ใบหน้าเพิ่งเริ่มจะมีริ้วรอยตามวัย ดวงตาเศร้า เขารู้ดี แม้ว่าเธอจะพยายามซ่อนไว้ด้วยรอยยิ้มอย่างสุดความสามารถ

เขาอยากพูดอะไรสักอย่าง ถามเธอสักคำถาม แต่ทำไม่ได้ เพราะเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นจริงๆ แค่มองดูเหตุการณ์ทั้งหมดจากสถานที่ที่เขาไม่เข้าใจนัก เธอเริ่มพูด เสียงทั้งหวานทั้งโกรธไปพร้อมกันจนเขาไม่สบายใจ

"แม่ไม่รู้ว่าทำไมพวกนั้นถึงเลือกลูกนะ แต่แม่รู้ะไรอย่างหนึ่งว่าลูกมีอะไรพิเศษ อย่าลืมเรื่องนั้น และอย่าลืมว่าแม่..." เสียงเธอสิ้นพร่า น้ำตาไหลลงมาตามแก้ม "อย่าลืมว่าแม่รักลูกมากแค่ไหน"

เด็กชายตอบ แต่ที่พูดไม่ใช่โทมัส แม้ว่านั่นจะเป็นเขาด้วย ไม่มีอะไรมีเหตุผลเลย "แม่จะเป็นบ้าเหมือนคนในทีวีพวกนั้นไหมครับ เหมือน...พ่อ"

ผู้หญิงคนนั้นเอื้อมมือมา ใช้นิ้วสางผมเขา ผู้หญิงคนนั้นนั่นหรือ ไม่ เขาเรียกเธออย่างนั้นไม่ได้ นี่คือแม่เขา แม่...ของเขา

"อย่าห่วงเรื่องนั้นเลยที่รัก" เธอพูด "ลูกจะไม่ได้ดูเห็นมันที่นั่นหรอก" รอยยิ้มของเธอหายไป

ความฝันนั้นกลายเป็นความมืดรวดเร็วเกินไป ทั้งให้โทมัสอยู่ในความว่างเปล่าที่มีเพียงความคิดของตัวเอง นี่เขาเห็นความทรงจำอีกเรื่องไต่ขึ้นมาจากห้วงลึกแห่งความลึมนอนอย่างนั้นหรือ เขาเห็นแม่เขาจริงๆ หรือเปล่า และยังเรื่องที่พ่อเขาเป็นบ้า ความเจ็บปวดข้างในนั้นล้าลึกและทรมาณ เขา

พยายามจมลงสู่ความว่างเปล่าให้ลึกลงไปอีก
หลังจากนั้นนานเท่าไรก็ไม่รู้ เเรซาพูดกับเขาอีกครั้ง
ทอม มีบางอย่างผิดปกติ

บทที่ 2

มันเริ่มต้นอย่างนี้เอง เขาได้ยืนที่เทรซาพุด แต่ดูเหมือนเสียงของเธอ ดังมาจากที่แสนไกล เหมือนกับเธอพูดมาตามอุโมงค์ยาวซึ่งเต็มไปด้วยสิ่ง กีดขวาง การนอนหลับของเขากลายเป็นของเหลวหนืดๆ ชื่นและเหนียวกัก เขาไว้ เขาเริ่มรู้สึกตัว แล้วก็ค้นพบว่าเขาถูกพรากไปจากโลก ถูกฝังไว้ใน ความอ่อนเพลีย เขาตื่นขึ้นไม่ได้

โทมัส!

เธอกรี๊ดร้องออกมา เป็นแรงเขย่าเสียดแทงในหัวเขา เขารู้สึกถึงความ กลัวระลอกแรก แต่มันเหมือนความฝันมากกว่า เขาได้แต่นอนต่อไป อีกอย่างตอนนี้พวกเขาก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอะไรต้องกังวลอีกแล้ว ใช่ มัน ต้องเป็นความฝันแน่ เทเรซาสบายดี ทุกคนสบายดี เขาผ่อนคลายลงอีกครั้ง ปลอยตัวเองจมลงในนิทรา

เสียงอื่นๆ ซอกซอนเข้ามาในความรับรู้ เสียงติ๊ง เสียงเคื่องของโลหะ กระแทบโลหะ เสียงอะไรแตก เด็กหนุ่มร้องตะโกน ที่จริงเหมือนเสียงก้อง มากกว่าเสียงตะโกน ดังทึบๆ และอยู่ไกลมาก แต่จู่ๆ มันก็กลายเป็นเหมือน เสียงกรีดร้อง เสียงร้องเจ็บปวดอย่างประหลาดพิลึก ทว่ายังคงห่างไกล

เหมือนเขาถูกห่อหุ้มอยู่ในเปลือกกำมะหยี่สีดำหนา

ในที่สุดก็มีบางสิ่งทางทะเลถูกรอนอนหลับที่แสนสบายเข้ามา เรื่องนี้ไม่ถูกต้อง เทเรซาร้องเรียกเขา บอกเขาว่ามีบางอย่างผิดปกติ! เขาตื่นรนต่อสื่การหลับลึกที่กลืนกินตัวเขาอยู่ ตะกุกผ่านความหนักอึ้งที่กดทับลงมา

ตื่นสิ! เขาตะโกนบอกตัวเอง ตื่น!

แล้วอะไรบางอย่างก็หายไปจากภายในตัวเขา หัวอืดใจหนึ่งมันยังอยู่แต่จิตใจต่อมากลับหายไป เขารู้สึกเหมือนอวัยวะสำคัญถูกควักไปจากร่าง เธอ นั่นเอง เธอหายไปแล้ว

เทเรซา! เขาร้องลั่นออกไปในใจ เทเรซา! เธออยู่นั้นหรือเปล่า

ไม่มีอะไรตอบกลับมา และเขาไม่รู้ลึกถึงความรู้สึกสบายใจเมื่อเธออยู่ใกล้ๆ อีกแล้ว เขาเรียกชื่อเธออีกครั้งและอีกครั้ง ขณะตื่นรู้สึกกับแรงดึงอันมืดมนของการหลับต่อไป

ในที่สุดความจริงก็เข้ามา สลายความมืดทั้งหมดไป โทมัสลืมตาขึ้นด้วยความหวาดกลัวท่วมท้น ลูกพรวดขึ้นนั่งบนเตียง ตะกายออกไปจนขาแตะพื้น และกระโดดลุกขึ้น มองไปรอบๆ

ทุกอย่างบ้าคลั่งไปหมดแล้ว

ชาวทุ่งคนอื่นๆ ในห้องกำลังวิ่งวุ่นและตะโกนลั่น มีเสียงสยดสยองนำขนลุกตั้งไปทั่ว เหมือนเสียงหวีดร้องเจ็บปวดของสัตว์ถูกรุทรมาน ฟรายแพนอยู่ตรงนั้น กำลังชี้ไปที่หน้าต่าง หน้าซีดขาว นิวท์กับมินโฮกำลังวิ่งไปที่ประตู วินสตันยกสองมือขึ้นกุมหน้าที่มีแต่ลิ่ว สีหน้าหวาดกลัวเหมือนกับเพิ่งเห็นซอมบี้กินเนื้อ คนอื่นๆ สะดุดเหยียบกันไปมาเพื่อแย่งกันมองออกไปนอกหน้าต่างบานอื่นๆ โดยไม่ยอมเข้าไปใกล้ โทมัสตระหนกอย่างเจ็บปวดว่าเขาไม่รู้ชื่อของเด็กหนุ่มส่วนใหญ่ในจำนวนยี่สิบคนที่รอดชีวิตจากวงกตด้วยซ้ำ เป็นความคิดประหลาดที่ผุดขึ้นมาระหว่างความโกลาหล

ทันใดนั้นอะไรบางอย่างตรงหางตาทำให้เขาหันไปมองที่ผนัง สิ่งที่เขาเห็นลบความสงบและปลอดภัยทุกอย่างที่เคยรู้สึกตอนคุยกับเทเรซาในคืนนี้ ทำให้สงสัยว่าอารมณ์อย่างนั้นสามารถมีอยู่ในโลกใบเดียวกับที่เขากำลังยืน

14 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิมอดไหม้

อยู่จริงหรือ

ห่างจากเตียงเขาไปสามฟุตมีหน้าต่างบานหนึ่งเปิดออกไปสู่แสงจ้าแสบตา กั้นด้วยม่านสีสด กระจกหน้าต่างแตกแล้ว เศษกระจกคมๆ เอนพิงอยู่กับลูกกรงโลหะที่พาดไขว้ไปมา มีผู้ชายยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่ง จับลูกกรงไว้ด้วยมือโซกเลือด ดวงตาแดงฉานเบิกกว้างอย่างบ้าคลั่ง มีแผลพุพองและแผลเป็นอยู่ทั่วไปใบหน้าผอมๆ กร้านแดด ชายคนนั้นไม่มีผม มีเพียงก้อนอมโรคของสิ่งที่ดูเหมือนหญ้ามอสสีเขียวๆ รอยแยกสยดสยองพาดยาวอยู่บนแก้มขวา โทมัสมองเห็นพื้นผ่านแผลอีกเสบเปื่อยแดง น้ำลายสีชมพูย่อยเป็นเส้นแกว่งไกวจากคาง

"ฉันเป็นแคว้ง!" ฟันร้ายในร่างมนุษย์ตะโกน "ฉันเป็นแคว้งไวย!"

แล้วเขาก็เริ่มกรีดร้องคำสองคำซ้ำแล้วซ้ำเล่า ส่องน้ำลายกระเซ็นไปทุกครั้ง

"ซ่าฉั้น! ซ่าฉั้น! ซ่าฉั้น!..."

บทที่ 3

มือหนึ่งตบลงบนไหล่โทมัสจากด้านหลัง เขาร้องลั่นและหันขวับไป เห็นมินโฮจ้องมองผ่านเขาไปยังผู้คนบ้าคลั่งที่กรีดร้องตะโกนผ่านหน้าต่าง

"พวกนั้นอยู่ทุกที่เลย" มินโฮพูด น้ำเสียงเศร้าหมองเหมือนกับที่โทมัสรู้สึกไม่มีผิด เหมือนกับความหวังทั้งหมดที่พวกเขากล้าหวังไว้เมื่อคืนนี้สลายหายไปหมดแล้ว "แล้วก็ไม่มีวีแววของเพียกที่ช่วยเรามาเลย" เขาเสริม

โทมัสอยู่กับความกลัวและสยดสยองมาตลอดสองสามอาทิตย์ที่ผ่านมา แต่แบบนี้มันมากเกินไปแล้ว...การได้รู้สึกปลอดภัยเพียงเพื่อให้มันถูกกระชากออกไปอีกครั้ง แต่แล้วเขาก็ผลัดส่วนเล็กๆ ของตัวเองที่อยากจะกระโดดกลับขึ้นเตียงแล้วร้องไห้ให้ตาปะทุ ผลักความเจ็บปวดที่ยังหลงเหลือจากความทรงจำถึงแม่ เรื่องเกี่ยวกับพ่อและผู้คนที่เขานำออกไป เพราะโทมัสรู้ว่าต้องมีคนเข้าควบคุม พวกเขาต้องมีแผนถ้าต้องการจะรอดไปจากที่นี่

"มีพวกนั้นเข้ามาได้บ้างหรือยัง" เขาถาม เขือกเข็นขึ้นมมาอย่างประหลาด "หน้าต่างมีลูกกรงแบบนี้ทุกบานหรือเปล่า"

มินโฮพยักหน้าไปทางหน้าต่างบานหนึ่งในหลายบานที่เรียงกันอยู่บนผนังห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดยาวนั้น "ใช่ เมื่อคืนมันมืดเกินไปจะสังเกตเห็น

16 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิมอดไหม้

โดยเฉพาะเมื่อมีมันดิระบายเงาที่นั่น แต่ฉันก็ตั้งใจที่มีแหละ"

โทมัสมองดูชาวทุ่งที่อยู่รอบตัว บางคนวิ่งจากหน้าต่างบานหนึ่งไปอีกบานหนึ่งเพื่อมองออกไปข้างนอก ส่วนที่เหลือเกาะกันเป็นกลุ่มเล็กๆ ทุกคนมีสีหน้ากึ่งไม่อยากเชื่อกึ่งหวาดกลัว "นิวิทอยู่ที่ไหน"

"อยู่ที่นี่"

โทมัสหันไปเห็นเด็กหนุ่มรุ่นพี่ เพิ่งรู้ว่าคิดถึงเขาขนาดไหน "เกิดอะไรขึ้น"

"นายคิดว่าฉันรู้รีไร้ คุแล้วคงจะเป็นไอ้บ้าฝูงหนึ่งอยากกินเราเป็นอาหารเข้ามั้ง เราต้องหาห้องอีกห้องแล้วจัดประชุม เสียงพวกนี้เหมือนตอกตะปูใส่กะโหลกฉันเลย"

โทมัสพยักหน้าอย่างใจลอย เขาเห็นด้วยกับแผนนั้น แต่หวังว่านิวิทกับมินโฮจะเป็นคนจัดการ ตอนนี้เขาอยากจะทำติดต่อกับเทเรซามาก หวังว่าคำเตือนของเธอจะเป็นแค่ส่วนหนึ่งของความฝัน เป็นภาพหลอนจากการนอนหลับลึกอย่างหมดแรงจนมึนงง และภาพของแม่...

เพื่อนทั้งสองของเขาเดินห่างออกไป ร้องเรียกและโบกมือรวบรวมชาวทุ่ง โทมัสเหลือบมองชายบ้ายับเยินที่หน้าต่างอย่างลึนๆ อีกครั้ง แล้วก็ต้องมองไปอีกทางทันที นึกอยากให้สมองตัวเองไม่นึกถึงเลือดและเนื้อฉีกขาด ดวงตาบ้าคลั่ง เสียงกรีดร้องเสียดสี

ฆ่าฉัน! ฆ่าฉัน! ฆ่าฉัน!

โทมัสเซไปที่ผนังอีกฟาก เอนพิงลงอย่างแรง

เทเรซา เขาร้องเรียกในใจอีกครั้ง เทเรซา ได้อินฉันไหม

เขารอ หลับตาให้สิ้นมาติ เอื้อมมือที่มองไม่เห็นออกไป พยายามคว้าร่องรอยของเธอไว้ แต่ไม่พบอะไรเลย ไม่มีแม้แต่เงาแวบไหวหรือความรู้สึกผ่านๆ อย่างว่าแต่คำตอบเลย

เทเรซา เขาเรียกอย่างเร่งร้อน ขบกรามเคร่งเครียด เธออยู่ที่ไหน เกิดอะไรขึ้น

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น หัวใจเขาเหมือนจะเต้นช้าลงจนเกือบหยุด รู้สึกเหมือน

กลิ่นก้อนสาลีก้อนโตเป็นปุยลงไป ต้องเกิดอะไรขึ้นกับเธอแน่

เขาลืมตาขึ้น และเห็นชาวทุ่งรวมตัวกันอยู่รอบประตูทาสีเขียวที่เปิดออกไปยังพื้นที่ส่วนกลาง ตรงที่พวกเขากินพิซซากันเมื่อคืน มินโฮกำลังเขย่าดิงลูกบิตทองเหลืองโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น มันถูกล็อก

ประตูอีกบานเดียวเปิดเข้าไปยังห้องอาบน้ำและตู้เก็บของซึ่งไม่มีทางออกไปไหนอีก มีแค่นั้นกับหน้าต่าง ขอขอบคุณสวรรค์ที่มีคนล็อก เพราะแต่ละบานมีตัวบ้ำคั้งโกรธเกรี้ยวกำลังกรี๊ดร้องตะโกนอยู่อีกฝาก

แม้ความกังวลจะกัดกินเขาเหมือนน้ำกรดที่หลุดเข้าไปในเส้นเลือด โทมัสก็ยอมเลิกพยายามติดต่อเทเรซาชั่วคราว และไปสมทบกับชาวทุ่งคนอื่น นิวท์กระแทกตัวใส่ประตู ซึ่งก็ไม่ได้ผลเช่นเดิม

"มันล็อก" เขาพิมพ์มาเมื่อยอมแพ้ในที่สุด แชนตกห้อยลงข้างตัวอย่างอ่อนแรง

"โหย อัจฉริยะสุดๆ" มินโฮว่า งอแขนทรงพลังและเกร็ง เส้นเลือดปูดโปนขึ้นมาทั่ว โทมัสคิดขึ้นมาในชั่ววินาทีหนึ่งว่าเขามองเห็นเลือดแล่นผ่านอยู่ในนั้นจริงๆ "ไม่แปลกใจเลยที่นายได้ชื่อตามเซอร์ไอแซก นิวตัน ช่างมีความสามารถในการคิดอย่างน่าทึ่ง"

นิวท์ไม่มีอารมณ์โต้ตอบ หรือเขาอาจจะเรียนรู้มานานแล้วว่าไม่ต้องสนใจคำพูดคุยโตของมินโฮ "ฟังไอ้ลูกบิตเจ็ง่านี้กันเถอะ" เขามองไปรอบๆ เหมือนคาดหวังว่าจะมีใครส่งค้อนให้

"ฉันอยากให้ปลวก... แคร้งพวกนั้นหุบปากซะบ้าง!" มินโฮตะโกน หันไปถนัดตาใส่แคร้งที่อยู่ใกล้ที่สุด ซึ่งเป็นผู้หญิงที่ดูอายุทวยิ่งกว่าผู้ชายคนแรกที่โทมัสเห็นเสียอีก แผลมีเลือดไหลพาดผ่านใบหน้าเธอ ไปสิ้นสุดที่ด้านข้างหัว

"แคร้งเรอะ" ฟรายแพนทวนคำ พ่อครัวชนดกเงียบมาตลอดจนแทบไม่สังเกตเห็น โทมัสคิดว่าเขาดูหวาดกลัวยิ่งกว่าตอนที่กำลังจะสู้กับโคกาเพื่อนี้ออกจากวงกตเสียอีก บางทีเรื่องนี้อาจจะเลวร้ายยิ่งกว่า ตอนที่พวกเขาเข้านอนเมื่อคืนนี้ ทุกอย่างดูแสนดีและปลอดภัย ฮือ นี่มันแยกว่าจริงๆ นั่นแหละที่ต้องถูกพรากความรู้สึกเหล่านั้นไปโดยไม่ทันตั้งตัว

18 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิยอดไม้

มินโฮชี้ไปที่ผู้หญิงโชกเลือดที่กำลังกรี๊ดร้อง "ก็พวกนั้นเรียกตัวเองอย่างนั้น ไม่ได้ยินอะนะ"

"ฉันไม่สน ต่อให้เขาเรียกพวกนั้นว่าหิวลูลูลมกึ๋นเหอะ" นิวท์ตะคอก "หาอะไรมาให้ฉันฟังประตู่เง่านี่ออกไปที"

"เฮ้อ" เด็กหนุ่มที่เตี้ยกว่าคนหนึ่งพูด เขากำลังหัวถึงดับเพลิงผอมๆ แต่แข็งแรงที่ปลดลงมาจากผนังอยู่ โทมัสจำได้ว่าเคยเห็นมันก่อนหน้านี้ เขารู้สึกผิตขึ้นมาอีกที่ไม่รู้แม่แต่ชื่อของเด็กหนุ่มคนนั้น

นิวท์คว้าถังสีแดงมา เตรียมกระแทกใส่ลูกบิดประตู่ โทมัสเข้าไปยืนใกล้ที่สุดเท่าที่จะทำได้ อยากเห็นมากกว่ามีอะไรอยู่ที่อีกฟากประตู่ แม้จะมีความรู้สึกเลวร้ายมากๆ ว่าไม่ว่าจะเป็นอย่างไร พวกเขาต้องไม่มีทางชอบแน่

นิวท์ยกถังดับเพลิงขึ้น แล้วทุบลงไปบนลูกบิดทองเหลือง เสียงแตกหักดังลั่น ตามด้วยเสียงบดที่ทุ้มกว่า ฟาดอีกเพียงสามครั้ง มือจับทั้งข้างก็ร่วงโครมลงพื้น พร้อมเสียงเศษชิ้นส่วนโลหะร่วงกราว ประตูขยับออกด้านนอกนิดหนึ่ง เปิดออกพอให้เห็นความมืดอีกฟาก

นิวท์ยืนเงิบ จ้องมองช่องว่างดำมืดแคบยาว เหมือนรอให้ปีศาจจากนรกบินฝ่าเข้ามา เขายืนถึงดับเพลิงคืนให้เด็กหนุ่มที่เป็นคนพบอย่างใจลอย พูดว่า "ไปกันเถอะ" โทมัสคิดว่าได้ยินเสียงเขาสั้นน้อยๆ

"เตี้ยกว่าก่อน" ฟรายแพนร้องออกมา "แน่ใจนะว่าพวกเราอยากออกไปข้างนอกนั่น บางทีที่ประตูนั้นล็อกอาจจะมีเหตุผลก็ได้"

โทมัสอดเห็นด้วยไม่ได้ เรื่องนี้มีอะไรผิดปกติแน่

มินโฮก้าวออกมายืนข้างๆ นิวท์ เขาหันกลับมามองฟรายแพน จากนั้นก็สบตาโทมัส "แล้วเราจะทำอะไรได้อีกล่ะ นั่งรอให้ไอ้บ้าพวกนั้นเข้ามาที่นี่หรือไง มาเร็ว"

"พวกบ้านั้นฟังลูกกรงเข้ามาเร็วๆ นี่ไม่ได้หรอก" ฟรายแพนย้อน "คิดกันสักวินาทีก่อนได้ไหม"

"หมดเวลาคิดแล้ว" มินโฮพูด เขาเตะเท้าออกไป แล้วประตูก็เปิดผางออก อีกฟากหนึ่งดูเหมือนจะยังมีมืดขึ้นไปอีก "นอกจากนั้นนะ นายควรจะพูด

ออกมาก่อนที่เราจะพาดลือกนั้นฟัง ไร่หัวขวด นี่สายไปแล้ว"

"เกลียดชะมัดเวลานายพุดถูก" ฟรายแพนจึงมำอยู่ในคอ

โทมัสไม่อาจเลิกจ้องมองออกไปนอกประตูที่เปิดอ้าได้ จ้องเข้าไปในความมืดล่ำลึกเหมือนหมึก เขารู้สึกถึงก้อนความหวาดหวั่นที่ตอนนีแสนคุ่นเคยรู้ว่าต้องมีอะไรสักอย่างผิดพลาด ไม่อย่างนั้นคนที่ช่วยพวกเขาคงต้องมาหานานแล้ว แต่มีนโฮกับนิวท์พุดถูก พวกเขาต้องออกไปหาคำตอบเอง

"ปลวกแน่ะ" มีนโฮพุดขึ้น "ฉันไปก่อนละ"

เขาเดินผ่านประตูที่เปิดอ้าออกไปโดยไม่รอคำตอบ ร่างหายเข้าไปในความมืดแทบจะทันที นิวท์มองโทมัสอย่างลั้งเลแล้วเดินออกไป ไม่รู้เพราะอะไรโทมัสคิดว่าเขาควรเป็นคนต่อไปก็เลยตามไป

เขาออกจากหอพักที่ละก้าว และเข้าสู่ความมืดของพื้นที่ส่วนกลาง สองมือยื่นออกไปข้างหน้า

แสงไฟเรืองๆ ที่ส่องมาจากด้านหลังไม่ได้ช่วยให้เห็นอะไรมากนัก ถ้าเขาเดินหลังบาศนทิกก็คงไม่ต่างกัน และที่นี้เหม็น เหม็นขนาดหนัก

มีนโฮที่อยู่ข้างหน้าร้องอุทาน แล้วร้องบอกมาข้างหลัง "เฮ้ ระวังนะ มีอะไร...ประหลาดห้อยลงมาจากเพดาน"

โทมัสได้ยินเสียงหวีดหรือคำรามเบาๆ เสียงบางลั้งลั่นเอี้ยดอัด เหมือนมีนโฮชนเข้ากับโคมระย่ำที่แขวนอยู่ต่ำๆ ทำให้มันแกว่งไกวไปมา เสียงคำรามในคอจากนิวท์แถวๆ ทางขวา ตามมาด้วยเสียงแหลมสูงของโลหะถูกลากไปตามพื้น

"โตะะ" นิวท์ร้องบอก "ระวังโตะะกันด้วย"

ฟรายแพนพุดขึ้นด้านหลังโทมัส "มีใครจำได้ไหมว่าสัตว์ซีไฟอยู่ที่ไหน"

"ฉันกำลังเดินไปหา" นิวท์ตอบ "สาบานว่าจำได้ว่าเห็นอยู่แห่งหนึ่งแถวๆ นี้แหละ"

โทมัสยังคงเดินอย่างมืดบอดไปข้างหน้า ดวงตาเขาชินกับความมืดขึ้นบ้างแล้ว ก่อนหน้านี้ทุกอย่างมีแต่ความมืดเป็นแผ่นผืน ตอนนีเขาสามารถมองเห็นเงาร่างแล้ว แต่ก็ยังมีบางอย่างขาดหายไป เขายังคงไม่คุ่นชิน

20 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิมอดไหม้

สิ่งต่างๆ ดูเหมือนจะอยู่ในที่ที่ไม่ควรอยู่ เกือบจะเหมือน...

"เว้ยเฮ้ย..." มินโฮร้องครางในคอ เป็นเสียงสั้นๆ ด้วยความขะเขวข่ง เหมือนเพิ่งเดินเหยียบกองแผละ จากนั้นเสียงเอี้ยดฮึดก็ดังไปทั้งห้องอีกครั้ง

ก่อนโทมัสจะทันได้ถามว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็ชนเข้ากับอะไรสักอย่าง เหมือนกัน แฉิ่ง รูปร่างประหลาด สัมผัสเหมือนผ้า

"เจอแล้ว!" นิวท์ตะโกน

มีเสียงกรีกสองสามครั้ง แล้วทั้งห้องก็สว่างจ้าด้วยแสงไฟฟลูออเรสเซนต์ ทำเอาโทมัสตาพร่าไปชั่วขณะ เขาเซถอยห่างจากสิ่งที่ไปชนเข้า ขยี้ตา แล้วก็ชนเข้ากับอะไรแข็งๆ อีกอัน ทำมันแกว่งไกวออกห่างตัว

"เฮ้ย!" มินโฮตะโกนลั่น

โทมัสหรีตา ภาพที่เห็นชัดเจนขึ้น เขาบังคับตัวเองให้มองฉากสดของรอบตัว

ทั่วทั้งห้องใหญ่มีแต่คนห้อยลงจากเพดาน ลักหนึ่งโหลเป็นอย่างน้อย ทุกคนถูกแขวนคอ เชือกบิดและกดลงในเนื้อบวมๆ สีม่วง ร่วงแฉิ่งที่อแกว่งไกวไปมาเบาๆ ลิ่นสีชมพูซีดห้อยจากปากที่กลายเป็นสีขาว ทุกคนล้มดา แต่ดวงตาระต่างด้วยความตาย ดูแล้วน่าจะอยู่อย่างนั้นมาหลายชั่วโมง เลื้อยผ้าและใบหน้าบางส่วนดูคุ้นเคย

โทมัสทรุดลงคุกเข่า

เขาู้จักคนตายพวกนี้

พวกเขาคือคนที่ช่วยชาวทุ่งออกมาเมื่อวานนี้เอง

บทที่ 4

โทมัสพยายามไม่มองดูร่างไร้ชีวิตขณะลุกขึ้นยืน เขากิ่งเดินกิ่งเซไปหา นิวท์ที่ยังยืนอยู่ข้างแผงสวิตช์ไฟ สายตาหวาดผวากวาดมองไปตามตามศพที่ แขนงอยู่ทั่วห้อง

มินโฮตามมาสมทบ สบถอะไรอยู่ในลำคอ ชาวทุ่งคนอื่นๆ ที่กำลัง โผล่ออกมาจากหอพักพากันร้องตะโกนเมื่อรู้ตัวว่าสิ่งที่เห็นคืออะไร โทมัส ได้ยินสองสามคนอาเจียน เสียงโอดไห้อึกและถ่มถุย เขาเองก็คลืนไล่ขึ้นมา แต่กลับไว้ เกิดอะไรขึ้น ทำไมทุกอย่างถึงถูกพรากไปจากพวกเขารวดเร็วขนาดนี้ ห้องเขาเกร็งเซมึงเมื่อความลึนหวังกำลังจะท่วมท้นขึ้นมา

แล้วเขาก็นึกถึงเทเรซาขึ้นมาได้

เทเรซา! เขาร้องเรียกในใจ เทเรซา! เขาตะโกนลั่นในใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า หลับตาและขบกรามแน่น เธออยู่ไหน!

"ทอมมี่" นิวท์พูดขึ้น เอื้อมมือมาบีบไหล่เขา "นายเป็นอะไรไปนะ"

โทมัสลืมตาขึ้น เพิ่งรู้สึกที่กำลังงอตัว แขนงทอดอยู่ที่ห้อง เขายึดตัว ขึ้นช้าๆ พยายามผลักความตื่นตระหนกที่กัดกินอยู่ภายในออกไป "นะ...นาย คิดว่าอะไรละ มองดูรอบๆ สิ"

22 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิอดโหม้

"ฮื่อ แต่นายดูเหมือนกำลังเจ็บปวดหรืออะไรสักอย่างนะ"

"ฉันไม่เป็นไร แค่พยายามติดต่อเธอทางจิต แต่ทำไม่ได้" เขาเป็นไรแน่ เขาเกลียดที่ต้องเตือนให้คนอื่นจำได้ว่าเขากับเทเรซาคุยกันทางจิตได้ และในเมื่อคนทั้งหมดนี้ตายแล้ว... "เราต้องหาว่าพวกนี้เอาเธอไปไว้ที่ไหน" เขาโพล่งออกมา รีบคว้างานสีงานมาเพื่อตั้งสติ กวาดตามองรอบห้อง พยายามสุดความสามารถที่จะไม่หยุดมองที่ศพ มองหาประตูที่อาจจะเปิดเข้าไปห้องเธอ เธอบอกว่ามันอยู่อีกฟากของพื้นที่ส่วนกลาง ตรงข้ามกับที่พวกเขาอนนี่เอง

นั่นไง ประตูสีเหลืองที่มีลูกบิดทองเหลือง

"เขาพูดถูก" มินโฮพูดกับทุกคน "กระจายกันออกไป หาเธอให้เจอ!"

"อาจเจอแล้วก็ได้" โทมัสขยับแล้ว แผลงใจที่ตัวเองฟื้นคืนสติได้เร็วขนาดนี้ เขาวิ่งไปที่ประตุนั้น หลบโต๊ะและศพไปอย่างว่องไว เธอต้องอยู่ในนั้นแน่ ปลอดภัยเหมือนพวกเขา ประตูปิดอยู่ ซึ่งเป็นสัญญาณที่ดี อาจจะล็อกไว้ด้วย บางทีเธออาจจะหลับลึกเหมือนเขา เพราะอย่างนั้นเธอถึงเจ็บและไม่ตอบอะไร

เขาเกือบถึงประตูแล้วตอนนั้นขึ้นได้ว่าพวกเขาอาจต้องใช้อะไรพังเข้าไปในห้อง "ใครไปหยิบถังดับเพลิงนั่นมาที!" เขาตะโกนไปทางด้านหลัง กลิ่นในพื้นที่ส่วนกลางเลวร้ายมาก เขาสำลักขณะสูดหายใจเข้าลึกๆ

"วินสตัน ไปเอามาซิ" มินโฮที่ด้านหลังเขาสั่ง

โทมัสไปถึงประตูก่อนและลองขยับลูกบิดดู มันไม่ขยับ ถูกล็อกอย่างแข็งแรง จากนั้นเขาก็สังเกตเห็นป้ายพลาสติกใสเล็กๆ แขนงอยู่บนผนังด้านขวาขนาดราวห้าคูณห้านิ้ว กระดาษแผ่นหนึ่งถูกสอดเข้าไปในช่องแคบๆ มีตัวหนังสือสองสามคำพิมพ์อยู่

เทเรซา แอ็กเนส กลุ่มเอ ตัวอย่าง เอ 1

ผู้ทรยศ

ประหลาด สิ่งทีสะดุดตาโทมัสที่สุดคือนามสกุลของเทเรซา หรืออย่างน้อยก็สิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นนามสกุลของเธอ แอ็กเนส เขาไม่รู้สาเหตุ แต่ก็ประหลาดใจ เทเรซา แอ็กเนส ในความรู้ประวัติศาสตร์ชาติๆ หายๆ ทีลอยอยู่ในความทรงจำที่ยังจำกัด เขาไม่สามารถนึกถึงใครที่ตรงกับชื่อนั้นเลย เขาเองถูกตั้งชื่อใหม่ตามโทมัส เอดิสัน นักประดิษฐ์ผู้ยิ่งใหญ่ แต่เทเรซา แอ็กเนสนี่เขาไม่เคยได้ยิน

แน่นอนว่าชื่อของพวกเขาทุกคนเป็นเรื่องตลกมากกว่าอย่างอื่น อาจจะ เป็นวิธีการโหดเหี้ยมที่พวกผู้สร้าง...จะเป็นวิเคเค็ดหรือใครก็ตามที่ทำอย่างนี้ กับพวกเขา...ใช่ ทำให้พวกเขาแตกต่างจากคนจริงๆ ที่พวกเขาขโมยมาจาก พ่อและแม่จริงๆ โทมัสทนรอให้ถึงวันที่เขาจะรู้ว่าตัวเองมีชื่อตั้งแต่เกิดว่าอะไรไม่ไหวแล้ว ชื่อไหนกันที่ประทับอยู่ในจิตใจของพ่อแม่เขา ไม่ว่าจะท่านจะเป็นใคร อยู่ที่ไหน

ความทรงจำไม่ปะติดปะต่อที่ตอนแรกได้มาจากการเปลี่ยนแปลงทำให้ เขาคิดว่าไม่มีพ่อแม่ที่รักเขา ว่าทั้งสองไม่ว่าจะเป็นใครไม่ต้องการเขา ว่า เขาถูกดึงมาจากสภาพแวดล้อมที่เลวร้าย แต่ตอนนี้เขาไม่ยอมเชื่อแล้ว โดยเฉพาะ หลังจากฝันถึงแม่เมื่อคืนก่อน

มินโฮติดนิ้วตรงใกล้ตาโทมัส "ฮัลโหล ขอพูดกับโทมัสหน่อย นี่ไม่ใช่ เวลาจะมาฝันกลางวันนะ มีศพตั้งเยอะเยอะ กลืนอย่างกับเต่าฟรายแพน ดิน ได้แล้ว"

โทมัสหันไปหาเขา "โทษที แต่คิดว่ามันพิลึกที่เทเรซานามสกุลแอ็กเนส นะ"

มินโฮเคาะลิ้น "ใครจะไปสนเรื่องนั้นกัน ไอ้เรื่องบ้าที่ว่าเธอเป็นผู้ทรยศ นี่มันอะไร"

"แล้ว 'กลุ่มเอ ตัวอย่าง เอ 1' หมายความว่ายังไง" คนพูดคือนิวท์ที่ส่งถึงดับเพลิงให้โทมัส "เอาเถอะ คราวนี้รอบนายฟังไอ้ลูกบิดบ้านั้นแล้วกัน"

โทมัสคว่ำหน้ามา จู่ๆ ก็โกรธตัวเองที่เสียเวลาแม้เพียงไม่กี่วินาทีไปคิดเรื่องปายป๊าๆ นั้น เทเรซาอยู่ในนั้น และเธอต้องการความช่วยเหลือจาก

24 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิมืดโหม้

เขา เขาพยายามไม่สนใจคำว่าผู้ทรยศ จับถึงทรงกระบอกแน่น แล้วฟาดใส่ลูกบิดทองเหลือง แรงกระแทกแล่นขึ้นมาตามสองแขนพร้อมกับเสียงโลหะกระทบโลหะดังก้องไปทั่ว เขารู้สึกว่ามันขยับเล็กน้อย พอฟาดอีกสองครั้ง ลูกบิดก็ร่วงลง และประตูก็เปิดออกราวหนึ่งหรือสองนิ้ว

โทมัสโยนถังดับเพลิงไปด้านข้างแล้วคว้าประตู กระซอกมันเปิด้าออกเต็มที่ ความคาดหวังร้อนรนผสมกับความหวาดกลัวสิ่งที่อาจจะพบ เขาเป็นคนแรกที่ก้าวเข้าสู่ห้องที่เปิดไฟสว่าง

นี่เป็นเหมือนหอพักเด็กชายขนาดย่อส่วน มีเตียงสองชั้นแคสสี่หลัง ตู้ลิ้นชักสองตู้ และประตูบานหนึ่งที่ปิดอยู่ น่าจะเปิดไปยังห้องน้ำอีกห้อง เสียงทั้งหมดจัดเก็บเรียบร้อย ยกเว้นเพียงเตียงเดียว ผ้าห่มถูกเหวี่ยงไปด้านข้าง หมอนใบหนึ่งห้อยอยู่ตรงขอบเตียง ผ้าปูเตียงยับย่น แต่ไม่มีวีแววของเทเรซา

"เทเรซา!" โทมัสร้องเรียก คอเขาเกร็งด้วยความตกใจไปด้วยตอนตะโกน

เสียงน้ำหมุนวนจากการกดชักโครกดังผ่านประตูที่เปิดอยู่ออกมา ความโล่งใจแผ่กระจายไปทั่วร่างโทมัส รุนแรงจนแทบทำให้เขาต้องนั่งลง เธออยู่ที่นี้ เธอปลอดภัย เขาตั้งสติและเริ่มเดินไปทางห้องน้ำ แต่นิวท์เอื้อมมาจับแขนเขาไว้

"นายอยู่กับผู้ชายเป็นฝูงจนชินซะแล้ว" นิวท์พูด "ฉันไม่คิดว่าการเดินคุ่มๆ เข้าไปในห้องน้ำสุภาพสตรีจะเป็นการสุภาพนะ รอจนเธอออกมาเถอะ"

"เราต้องให้ทุกคนเข้ามาในนี้ และจัดประชุม" มินโฮเสริม "ในนี้ไม่เหม็น แล้วก็ไม่มีหน้าต่างให้แคว้งมาหวีดร้องใส่เราด้วย"

โทมัสไม่ได้สังเกตว่าไม่มีหน้าต่างเลยจนกระทั่งตอนนั้น ทั้งที่มันควรจะเด่นชัดที่สุดเมื่อนึกถึงความวุ่นวายในหอพักฝั่งเขา แคว้ง เขาเกือบล้มไปแล้ว

"เธอน่าจะออกมาเร็วว่ หน่อย" เขาพึมพำ

"ฉันจะเรียกทุกคนเข้ามาในนี้" มินโฮพูด เขาหันเดินกลับออกไปในพื้นที่ส่วนกลาง

โทมัสจ้องมองประตูห้องน้ำ นิวท์กับฟรายแพนและชาวทุ่งคนอื่นๆ อีก

หลายคนเบียดกันเข้ามาในห้องและนั่งลงบนเตียง ทุกคนชะงักมาข้างหน้า คอตกต่ำบนเขา ภูมื่อไปมาอย่างใจลอย ความหวาดหวั่นกังวลเห็นได้ชัดเจนทางภาษากาย

เทเรซา โทมัสพูดในใจ ได้ยินฉันไหม พวกเรารอเธออยู่ข้างนอกนี้ ไม่มีคำตอบ และเขาก็ยังรู้สึกถึงก้อนความว่างเปล่านั้น เหมือนกับการมีอยู่ของเธอถูกพรากไปอย่างถาวรแล้ว

มีเสียงดังกริก ลูกบิดประตูห้องน้ำหมุน แล้วประตูก็เปิดออก บานเหวี่ยงมาทางโทมัส เขาก้าวออกไป เตรียมจะดึงเทเรซาเข้ามาอดโดยไม่สนว่ามีใครดูอยู่บ้าง แต่คนที่เดินเข้ามาในห้องไม่ใช่เทเรซา โทมัสหยุดกึกและเกือบสะดุด ทุกอย่างในตัวเขาเหมือนจะร่วงหล่นลง

เป็นเด็กผู้ชายคนหนึ่ง

เขาสวมเสื้อผ้าแบบเดียวกับที่พวกเขาได้รับแจกเมื่อคืนนี้ ชุดนอนสะอาด เป็นเสื้อเชิ้ตคอปกกับกางเกงผ้าสำลีสีฟ้าอ่อน เขามีผิวสีน้ำตาลอ่อน ผมสีเข้มตัดสั้นจนน่าประหลาด สีหน้าคาดไม่ถึงอย่างจริงจังเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้โทมัสไม่คว้าว้าวคอเสื้อเพียงนั้นแล้วเขาจนได้คำตอบอะไรสักอย่างออกมา

"นายเป็นใคร" โทมัสถาม ไม่สนใจว่าน้ำเสียงจะฟังกระด้างแค่ไหน "ฉันเป็นใครหรื" เด็กหนุ่มตอบ ออกจะมีแววเสียดสีในน้ำเสียง "นายนะเป็นใคร"

นิ่วที่ลุกขึ้นยืนแล้ว เขาอยู่ใกล้เด็กใหม่นั้นยิ่งกว่าโทมัส "อย่ามาทำซำส์แถวนี้ พวกเรามีมากกว่านายเยอะ บอกมาว่านายเป็นใคร"

เด็กหนุ่มกอดอก ท่าทางตื้อตึงไปทั้งตัว "ก็ได้ ฉันชื่ออริส อยากรู้อะไรอีก"

โทมัสอยากชกหมอนี่นัก มาทำตัวสูงส่งซะเหลือเกินในขณะที่เทเรซาหายไป "นายมาที่นี่ได้อย่างไร แล้วเด็กผู้หญิงที่นอนที่นี้เมื่อคืนไปไหน"

"เด็กผู้หญิง? เด็กผู้หญิงอะไร ฉันเป็นคนเดียวที่นี้ และเป็นอย่างนั้นมาตลอดตั้งแต่พวกนั้นเอาฉันมาไว้ที่นี้เมื่อคืนนี้"

26 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิบอดใหม่

โทมัสหันไปชี้ทางประตูพื้นที่ส่วนกลาง "มีป้ายอยู่ข้างนอกนั่น ที่บอกว่านี่คือห้องเธอ เทเรซา... แอ็กเนส ไม่มีการพูดถึงเพิกที่ชื่ออริส"

บางอย่างในน้ำเสียงเขาคงทำให้เด็กหนุ่มตระหนักว่าไม่ใช่เรื่องล้อเล่น จึงยื่นมือออกทำท่าขอสงบศึก "นี่พวก ฉันไม่รู้ว่านายพูดเรื่องอะไร พวกนั้นพาฉันมาไว้ที่นี่เมื่อคืนนี้ ฉันนอนเตียงนั้น" เขาชี้ไปที่เตียงที่มีผ้าปูและผ้าห่มยุ่งเหยิง "ตื่นขึ้นมาเมื่อสักห้านาทีก่อนแล้วก็ไปฉี่ ไม่เคยได้ยินชื่อเทเรซา แอ็กเนสมาก่อนเลยในชีวิต โทษที"

ความโล่งใจครู่สั้นๆ ที่โทมัสรู้สึกตอนได้ยินเสียงซั๊กโครกพังหลายไป อย่างเป็นทางการ เขาสบตากับนิวท์ ไม่รู้จะถามอะไรต่อไป

นิวท์ยกไหล่หนึ่ง แล้วหันไปทางอริส "ใครพานายมาไว้ที่นี่เมื่อคืนนี้"

อริสสะบัดแขนขึ้นบนอากาศ แล้วปล่อยให้ร่วงกลับลงมาข้างลำตัว "ไม่รู้ด้วยซ้ำเลยพวก คนกลุ่มหนึ่งที่มีปืนช่วยเรามา บอกเราว่าตอนนี้ทุกอย่างจะเรียบร้อย"

"ช่วยนายจากอะไร" โทมัสถาม นี่มันพิลึกขึ้นทุกที พิลึกมาก

อริสก็มลงมองพื้น ไหล่ลู่ลง ดูเหมือนความทรงจำเลวร้ายบางอย่างท่วมท้นขึ้นมา เขาถอนใจ แล้วในที่สุดก็เงยหน้าขึ้นมองโทมัส และตอบว่า "จากวงกตนะสิพวก จากวงกต"

บทที่ 5

โทมัสใจอ่อนลง เด็กนี้ไม่ได้โกหก เขาดูออก แว่วหวาดสยองที่ปรากฏบนหน้าอริสเป็นสิ่งที่เขารู้จักดี โทมัสเองก็เคยรู้สึกมา และยังเห็นบนหน้าอื่น ๆ อีกมาก เขาู้ดีว่าความทรงจำเลวร้ายชนิดไหนที่ทำให้คนมีสีหน้าอย่างนั้น เขาู้ดีด้วยว่าอริสไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเทเรซา

"บางทีนายน่าจะนั่งลงนะ" โทมัสพูด "ฉันว่าเรามีเรื่องต้องคุยกันเยอะทีเดียว"

"หมายความว่าไง" อริสถาม "พวกนายเป็นใคร พวกนายมาจากไหน" โทมัสอดหัวเราะออกมาชนิดหนึ่งไม่ได้ "วงกต โคกกา วิกเค็ด ไล่ชื่อมาแล้ว" มีเรื่องเกิดขึ้นมากเหลือเกิน เขาจะเริ่มตันที่ไหนดี ไม่ต้องพูดถึงความกังวลเรื่องเทเรซากำลังทำให้หัวเขาหมุนตัว ทำให้เขาอยากวิ่งออกไปจากห้อง ไปตามหาเธอเดี๋ยวนั้น แต่เขาก็ไม่ไป

"นายโกหก" อริสพูด เสียงเบาลงเป็นกระซิบ ใบหน้าซีดลงไปอีก

"เปล่า เราไม่ได้โกหก" นิวท์ตอบ "ทอมมีพุดถูก เราต้องคุยกัน ฟังเหมือนเรามาจากที่คล้ายๆ กันนะ"

"หมอนั้นเป็นใคร"

28 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิมืดโหม้

โทมัสหันไปเห็นว่ามินโฮกลับมาแล้ว ชาวทุ่งกลุ่มหนึ่งยืนอยู่หลังเขา ที่อีกฟากประตู หน้ายื่นด้วยความรังเกียจกลิ่นข้างนอกนั้น ดวงตายังคงเปี่ยม ความหวาดผวาที่เห็นสิ่งที่อยู่เต็มห้องด้านหลัง

"มินโฮ นีอริส" โทมัสพูด ก้าวไปด้านข้างก้าวหนึ่ง และโบกมือไปทางอีกคน "อริส นีมินโฮ"

มินโฮตะกุกตะกักอะไรฟังไม่รู้เรื่องออกมาสองสามคำ เหมือนตัดสินใจ ไม่ได้ว่าจะเริ่มตรงไหน

"นี่" นิเวทพูด "เอาเตียงชั้นบนลงมาแล้วขยับวางรอบห้องเถอะ เราจะได้นั่งกันทุกคน และคิดกันว่าเกิดบ้าอะไรขึ้น"

โทมัสส่ายหน้า "ไม่ ก่อนอื่นเราต้องหาเทเรซาให้พบก่อน เธอต้องอยู่ในห้องอื่นสักห้องแน่"

"ไม่มีแล้ว" มินโฮพูด

"หมายความว่าไง"

"ฉันตรวจดูที่นี้ทั้งหมดแล้ว มีพื้นที่ส่วนกลางขนาดใหญ่ ห้องนี้ หอพักรวมของเรา แล้วก็ประตูปลวกของแท้เลยที่เปิดออกไปข้างนอก ที่เราเข้ามาตอนลงรถเมื่อวานนี้ ประตูนั้นล็อกและคล้องโซ่จากด้านใน มันฟังดูไม่มีเหตุผล แต่ฉันไม่เห็นประตูหรือทางออกอื่นเลย"

โทมัสสั่นหัวอย่างงุนงง รู้สึกเหมือนแมงมุมเป็นล้านชักใยอยู่ทั่วสมอง "แต่...แล้วเมื่อคืนละ อาหารมาจากไหน ไม่มีใครสังเกตเห็นห้องอื่น ห้องครัวหรืออะไรบ้างหรือ" เขามองไปรอบๆ หวังว่าจะได้คำตอบ แต่ไม่มีใครพูดอะไร

"บางที่อาจจะมึประตูลับ" นิเวทพูดออกมา "นี่ เราทำอะไรได้ที่ละอย่างนะ ตอนนี้เราต้อง..."

"ไม่!" โทมัสตะโกน "เรามีเวลาพูดกับนายอริสนี้ทั้งวัน ป้ายข้างประตูบอกว่าเทเรซาน่าจะอยู่ที่ไหนสักแห่งแถวนี้ เราต้องหาเธอให้พบ!"

เขาตรงไปยังประตูเข้าสู่พื้นที่ส่วนกลางโดยไม่รอคำตอบ ผลักกลุ่มเด็กหนุ่มออกไปจนพ้นทาง กลิ่นนั้นปะทะเขาเหมือนน้ำเสียจากท่อทั้งถังสาด

ใส่หัว ศพบวมซ้ำสีม่วงห้อยอยู่เหมือนซากสัตว์ป่าที่นายพรานแขวนตากไว้
ดวงตาไร้ชีวิตจ้องตอบเขา

ความคลืนเหียนที่คืบคืบขึ้นป่วนอยู่ในท้อง กระตุ่นให้ขยับคออยาก
อาเจียน เขาหลับตาลงวินาทีหนึ่ง บังคับให้อวัยวะภายในสงบลง พอข้างใน
ดีขึ้นเขาก็เริ่มความหำร่องรอยของเทเรซา ตั้งสมาธิจะไม่มองที่คนตายสุด
ความสามารถ

แต่แล้วความคิดที่เลวร้ายก็ผุดขึ้นมา แล้วถ้าเธอ...

เขาวิ่งไปทั่วห้อง มองสำรวจใบหน้าที่ของทุกร่าง ไม่มีร่างไหนเป็นเธอ
ความโล่งใจละลายความตระหนกที่วูบขึ้นมาชั่วขณะไป และเขาก็กลับมา
สนใจที่ตัวห้อง

ผนังรอบพื้นที่ส่วนกลางเรียบที่สุดเท่าที่จะเรียบได้ ปูนฉาบสีเทาสีขาว
ไม่มีการตกแต่งใดๆ และเพราะเหตุผลอะไรสักอย่าง มันไม่มีหน้าต่าง เขา
รีบเดินรอบห้องพร้อมลูบมือซ้ายไปตามผนัง เขามาถึงประตูหอกพักของเด็กชาย
เดินผ่านไป แล้วก็มาถึงทางเข้าใหญ่ที่พวกเขาเข้ามาเมื่อวาน จำได้ว่ามีผนัง
ใหญ่เทลงมาไม่หยุดซึ่งเหมือนจะเป็นไปไม่ได้เมื่อดูจากแสงอาทิตย์จ้าที่เขา
เห็นส่องอยู่ด้านหลังชายบ้ำคั้งก่อนหน้า

ทางเข้า หรืออาจจะเป็นทางออกนั้นประกอบด้วยประตูเหล็กขนาดใหญ่
สองบาน พื้นผิวสีเงินเป็นประกาย และเหมือนที่มินโฮบอก มีโซ่ขนาดยักษ์
แต่ละข้อหนาหนึ่งนิ้วเต็มๆ ร้อยผ่านมือจับประตูแล้วดึงจนตึง แม่กุญแจ
ขนาดใหญ่สองตัวล็อกตรึงเอาไว้ โทมัสเอื้อมมือไปดึงโซ่ทดสอบความแข็งแรง
โลหะให้ความรู้สึกเย็นอยู่ใต้มือ แต่ไม่ขยับเลย

เขาคาดว่าจะมีเสียงตึงๆ จากอีกฟาก จากครั้งที่พยายามเข้ามา แบบ
เดียวกับที่ทำตรงหน้าต่างในหอพัก แต่ห้องยังคงเงียบงัน เสียงเดียวที่มีดัง
มาจากหอพักทั้งสองคือเสียงตะโกนและกรีดร้องของแคว้งจากไกลๆ และเสียง
พึมพำสนทนาของชาวทุ่ง

โทมัสเดินเลาะผนังต่อไปด้วยความหงุดหงิดสิ้นหวัง จนกลับมาถึงห้อง
ที่ควรจะเป็นของเทเรซา ไม่มีอะไรเลย ไม่มีแม่แต่รอยแยกหรือรอยต่อที่

30 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิมอดไหม้

บ่งบอกว่ามีทางออกอื่น ห้องใหญ่นี้ไม่ได้เป็นสี่เหลี่ยมด้วยซ้ำ มันเป็นวงรีขนาดใหญ่ กลม และไม่มีมุม

เขาขุ่นงันที่สุด คิดย้อนไปถึงคืนก่อน ตอนที่พวกเขาทุกคนนั่งกินพิซซ่าเหมือนคนอดอยาก แน่ใจว่าพวกเขาต้องเห็นประตูบานอื่น คริว หรืออะไรสักอย่าง แต่ยิ่งคิดเท่าไร ยิ่งพยายามนึกภาพว่าอะไรเป็นอย่างไร มันกลับยิ่งพว้ามัว สัญญาณเตือนดังลั่นขึ้นในหัว สมองพวกเขาเคยถูกปรับแต่งมาก่อน มันเกิดขึ้นอีกครั้งหรือเปล่า ความทรงจำของพวกเขาถูกเปลี่ยนแปลงหรือลบล้างหรือเปล่า

แล้วเกิดอะไรขึ้นกับเทเรซา

ด้วยความลึกลับ เขาถึงกับคิดจะคลานไปตามพื้นเพื่อมองหาประตูที่พื้น หรืออะไรก็ได้ที่เป็นเงื่อนงำว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เขาทนอยู่กับร่างเนาเปื่อยพวกนี้อีกนานทีเดียวไม่ไหวแล้ว สิ่งเดียวที่เหลืออยู่คือเด็กใหม่ เขาถอนใจและหันกลับไปทางห้องเล็กที่พบเด็กคนนั้น อริสต้องรู้ข้อมูลที่จะช่วยได้แน่

เตียงชั้นบนถูกถอดออกจากชั้นล่าง และวางชุดผนังไว้รอบห้องตามทิวทัศน์ ทำให้มีที่พอให้ชาวทุ่งอีกสิบเก้าคนกับอริสนั่งล้อมวงกัน โดยทุกคนหันหน้าเข้าหากัน

พอมินโฮเห็นโทมัส เขาก็ตบที่วางข้างตัว "บอกแล้วไงพวก มานั่งคุยกันเถอะ เรารอนายอยู่ แต่ปิดประตูนั้นให้สนิทก่อนแล้วกัน กลิ่นข้างนอกนั้นแยกว่าดินเน่าๆ ของกัลลีซะอีก"

โทมัสตั้งประตูปิดโดยไม่ตอบอะไร แล้วเดินเข้าไปนั่งลง เขาอยากเอาหัวชนฝามือ แต่ก็ไม่ได้ทำ ไม่มีอะไรบ่งชี้แน่นอนว่ามีอันตรายใดๆ เกิดขึ้นกับเทเรซา จริงอยู่ว่ามีเรื่องประหลาดเกิดขึ้น แต่มันก็มีคำอธิบายได้เป็นล้าน และคำอธิบายส่วนมากก็หมายถึงเธอไม่เป็นไรด้วย

นิ่วที่อยู่ถัดไปเตียงหนึ่งทางขวา นั่งล้าออกมาจากจนทับขอบที่นอนไว้ชนิดเดียว "เฮอะ เริ่มด้วยนิทานข้างกองไฟบัดชบก่อน เราจะได้พูดถึงปัญหาจริงๆ เสียที คือหาอะไรกิน"

โทมัสรู้สึกหัวขึ้นมาเหมือนนัดกันไว้ ได้ยินเสียงที่ห้องตัวเองร้อง เขายัง

ไม่เคยคิดถึงปัญหานั้นด้วยซ้ำ เรื่องน้ำไม่มีปัญหา พวกเขามีส่องน้ำ แต่ไม่มีวิธีแควว่าจะมีอาหารที่ไหนเลย

"ดีเลย" มินโฮพูด "พูดซิ อริส เล่าทุกอย่างมา"

เด็กใหม่หนึ่งตรงข้ามโทมัสพอดี ชาวทุ่งที่นั่งอยู่สองข้างของคนแปลกหน้าถอยไปอยู่สุดเตียง อริสสั่นหัว "ไม่มีทาง พวกนายพูดก่อนสิ"

"เรอะ" มินโฮโต้กลับ "เอาเป็นว่าเราพลัดกันซัดหน้าปlovak ของนายให้และก่อนดีไหม แล้วค่อยขอให้นายพูดอีกรอบ"

"มินโฮ" นิวท์พูดเสียงเครียด "ไม่มีเหตุผล..."

มินโฮชี้ขวับไปที่อริส "ขอร้องล่ะพวก เท่าที่เราู้ เพียงนี้อาจเป็นหนึ่งในผู้สร้างก็ได้ เป็นคนจากวิเคเค็ดที่มาที่นี่เพื่อสอดแนมเรา เขาอาจเป็นคนฆ่าพวกคนข้างนอกนั้น เขาเป็นคนเดียวที่เราไม่รู้จัก และประตูหน้าต่างก็ล็อก! ฉันเบื่อมากที่เขาทำด้วยโล่ทั้งที่เรามีคนยี่สิบคนต่อเขาคนเดียว เขาควรพูดก่อน"

โทมัสคำรามอยู่ในใจ สิ่งหนึ่งที่เขารู้คือเด็กนี้จะไม่มีวันอำปากถ้ามินโฮขู่เขา

นิวท์ถอนใจและมองไปทางอริส "เขาก็พูดมีประเด็นนะ บอกเรามาเถอะว่านายหมายความว่ายังไงที่ว่ามาจากไอ้วงกตนั้น นั่นคือที่ที่เรานี้มานะ และก็เห็นอยู่ว่าเราไม่เคยพบนาย"

อริสขี้ตาแล้วสบตานิวท์ "ก็ได้ ฟังนะ ฉันถูกโยนเข้าไปในวงกตยักษ์ที่ทำจากกำแพงหินขนาดใหญ่ แต่ก่อนหน้านั้นฉันถูกลบความทรงจำ ฉันจำอะไรเกี่ยวกับชีวิตก่อนหน้านั้นไม่ได้เลย ฉันแค่รู้จักชื่อตัวเอง ฉันอยู่ที่นั่นกับเด็กผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง คงมีสักห้าสิบคนมั้ง และฉันเป็นผู้ชายคนเดียว เราหนีออกมาเมื่อไม่กี่วันก่อน คนที่ช่วยเราเก็บเราไว้ในโรงอิมใหญ่สักสามสี่วันได้ แล้วก็ย้ายฉันมาที่นี่เมื่อคืนนี้ แต่ไม่มีใครอธิบายอะไร แล้วมันเรื่องบ้าอะไรที่ว่านายก็อยู่ในวงกตเหมือนกัน"

โทมัสแทบไม่ได้ยินสองสามคำสุดท้ายที่อริสพูด เพราะเสียงอุทานด้วยความประหลาดใจจากชาวทุ่งคนอื่นๆ สมองเขาสับสนไปหมด อริสเพิ่งประกาศสิ่งที่เขาเพิ่งผ่านมาอย่างง่ายดาย และรวดเร็วพอๆ กับพูดถึงการไปเที่ยวชายหาด

32 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิบอดโหม้

แต่มันดูบ้ามาก และถ้าจริงเรื่องนี้ก็สำคัญมาก โชคดีที่มีคนพูดสิ่งที่โทมัส กำลังพยายามวางอยู่ในใจออกมาพอดี

"เดี๋ยวก่อน" นีเวิร์ทพูด "นายอยู่ในวงกตขนาดใหญ่ในฟาร์ม ที่ซึ่งกำแพง ปิดลงทุกคืนใช่ไหม แค่นายกับเด็กผู้หญิงอีกไม่กี่สิบคนหรือ มีตัวอะไรที่ เรียกว่าโศกาหรือเปล่า นายเป็นคนสุดท้ายที่ไปถึงใช่ไหม แล้วทุกอย่างเป็น บ้าไปหมดตอนนายไปถึงด้วยสินะ นายเข้าไปแล้วโศกาหรือเปล่า มีจดหมาย ที่บอกว่านายเป็นคนสุดท้ายตลอดกาลด้วยหรือเปล่า"

"เฮ้" อริสพูดออกมาก่อนที่จะพูดจบเสียอีก "นายรู้เรื่องพวกนี้ ได้ยังไง ทำไม..."

"มันเป็นการทดลองปลวกๆ อันเดียวกัน" มินโฮพูด ความเกรี้ยวกราด ที่มีก่อนหน้านี้หายไปในทันที "หรือ...อะไรก็ตามแต่เดียวกัน แต่ฝั่งนั้นมีแต่ผู้หญิงกับผู้ชายคนเดียว ส่วนเรามีแต่ผู้ชายกับผู้หญิงคนเดียว วิดเค็ด คงต้องสร้างวงกตนั้นขึ้นมาสองแห่ง ทำสองการทดสอบแยกกัน

แนวคิดของโทมัสยอมรับเรื่องนั้นไปแล้ว ในที่สุดเขาก็ตั้งสติได้มากพอ จะพูด เขามองอริส "พวกนั้นเรียกนายว่าตัวจุดชนวนหรือเปล่า"

อริสพยักหน้า ดูจะงุนงงพองๆ กับทุกคนในห้อง

"แล้วนายสามารถ..." โทมัสจะพูด แต่แล้วก็ลังเล รู้สึกเหมือนทุกครั้ง ที่จะพูดเรื่องนี้เขากำลังยอมรับกับโลกว่าตัวเองบ้า "นายสามารถพูดกับ เด็กผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มนั้นในหัวได้ไหม คือแบบ...ทางโทรจิตนะ"

อริสเบิกตากว้าง จ้องมองโทมัสเขม็ง เหมือนกับเข้าใจความลับดำมืด ที่มีเพียงคนที่รับรู้ร่วมกันเท่านั้นที่สามารถเข้าใจ

ได้ยินฉันไหม

วลีนั้นปรากฏขึ้นอย่างชัดเจนในหัวโทมัส จนตอนแรกเขานึกว่าอริสพูด ออกมาจริงๆ แต่เปล่าเลย ปากของเขาไม่ได้ขยับ

นายได้ยินฉันไหม เด็กหนุ่มพูดซ้ำอีกครั้ง

โทมัสลังเล กลืนน้ำลาย *ได้ยิน*

พวกมันฆ่าเธอ อริสพูดตอบ พวกมันฆ่าเพื่อนรักของฉัน

บทที่ 6

"อะไรกันนะ" นิวท์ถาม มองโทมัสกับอริสสลับกันไปมา "ทำไมพวกนายสองคนถึงจ้องมองกันอย่างกับเพ็งตกลูมรักกันอย่างนั้น"

"เขาก็ทำได้เหมือนกัน" โทมัสตอบ ไม่ละสายตาดูจากเด็กใหม่ มองเห็นคนอื่นจากแค่ทางหางตา ประโยคสุดท้ายของอริสทำเขาหวาดสยอง ถ้าพวกนั้นฆ่าคูโทรจิตของเขา...

"ทำอะไร" ฟรายแพนถาม

"คิดว่าไงกันล่ะ" มินโฮพูด "หมอนี้ก็เป็นพวกฟิลิกเหมือนโทมัส สองคนนี้คุยกันในหัวได้"

คราวนี้นิวท์จ้องโทมัสเขม็ง "จริงหรอ?"

โทมัสพยักหน้า และเกือบพูดกับอริสในหัวอีกครั้ง แต่แล้วก็พูดออกมาดังๆ ในวินาทีสุดท้ายแทน "ใครฆ่าเธอ เกิดอะไรขึ้น"

"ใครฆ่าใคร" มินโฮพูด "อย่ามาเล่นบทหมอผีแผลงๆ ตอนพวกเราอยู่ด้วยอีกนะ"

โทมัสที่เริ่มแสบตาละสายตาดูจากอริสในที่สุด มองไปทางมินโฮ "เขามิคนที่ทำอย่างนั้นด้วยได้ อย่างที่ฉันเคยทำนะ หมายถึง...ที่ฉันทำนะ แต่

34 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิมืดโหม้

เขาบอกว่าพวกนั้นฆ่าเธอ ฉันอยากรู้ว่าพวกนั้นเป็นใคร"

อริสคอตก เมื่อมองจากที่โทมัสนั่งอยู่เหมือนเขากำลังหลับตา "ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าพวกนั้นเป็นใคร มันลับสนไปหมด ฉันแยกไม่ออกว่าใครเป็นคนเลว ใครเป็นคนดี แต่ฉันคิดว่าพวกนั้นมีวิธีทำให้เด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เบิร์ธ... แทน...เพื่อนฉัน เธอชื่อราเซล เธอตายแล้วพวก เธอตายแล้ว" เขายกสองมือขึ้นปิดหน้า

โทมัสลับสนจนแทบรู้สึกเจ็บปวด ทุกอย่างบ่งชี้ว่าอริสมาจากวงกตอีกแห่งหนึ่ง จัดตั้งในรูปแบบเดียวกัน เว้นแต่สลับสัดส่วนของผู้หญิงต่อผู้ชาย แต่นั่นก็จะทำให้อริสเป็นเทเรซาของวงกตนั้น และเบิร์ธคนนี้ฟังเหมือนกัลลีของวงกตนั้น คนที่ฆ่าซัคด้วยมีด นั้นหมายความว่าที่จริงกัลลีควรจะฆ่าโทมัสแทนหรือเปล่า

แต่ทำไมตอนนี้อริสถึงมาอยู่ที่นี่ แล้วเทเรซาอยู่ที่ไหน สิ่งที่เกิดขึ้นจะเริ่มจะลงตัวในสมองเขาพังทลายลงอีกครั้ง

"เฮลละ แล้วนี่นายมาอยู่กับพวกเราได้อย่างไร" นีร์ทถาม "แล้วพวกผู้หญิงที่นายพูดถึงอยู่เรื่อยๆ ไปอยู่ไหนแล้วละ มีกี่คนที่หนีออกมาพร้อมนาย พวกนั้นพาพวกนายทุกคนมาที่นี่ หรือเฉพาะนายคนเดียว"

โทมัสอดรู้สึกสงสารอริสไม่ได้ ต้องมาถูกเคี่ยวด้วยคำถามพวกนี้หลังเพิ่งเกิดเรื่องอย่างนั้นขึ้น ถ้ามีการสลับบทบาทกัน ถ้าโทมัสได้เห็นเทเรซาถูกฆ่า... การต้องเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับซัคก็แย่พอแล้ว

แยءพอแล้วงั้นหรือ เขาคิด หรือการได้เห็นซัคตายแยءยิ่งกว่านะ โทมัสอยากร้องออกมาดังๆ ในเวลานั้นทุกอย่างในโลกมันบัดซบ

อริสเงยหน้าขึ้นในที่สุด เซ็ดน้ำตาสองสามหยดออกจากแก้ม เขาทำอย่างนั้นโดยไม่มีท่าทางกระดากอายแม้แต่น้อย แล้วจู่ๆ โทมัสก็รู้ว่าเขาชอบเด็กคนนี้

"นี่" เด็กหนุ่มว่า "ฉันก็ลับสนพอๆ กับทุกคนนั่นแหละ มีพวกเราอดมาลึกลับสามสิบคน พวกนั้นพาเราไปที่โรงยิม หออะไรให้เรากิน ให้เราอาบน้ำ จากนั้นก็พาฉันมาที่นี่เมื่อคืนนี้ บอกว่าฉันควรแยกพักเพราะเป็นผู้ชาย แค่นั้น

แหละ แล้วแก่งอย่างพวกนายก็โผล่มา"

"แก่ง?" มินโฮทวนคำ

อริสส่ายหน้า "ช่างเหอะ ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันแปลว่าอะไร ก็แค่คำที่พวกนั้นใช้ตอนฉันไปถึงนะ"

มินโฮเหลือบมาสบตาโทมัส เหมือนๆ จะยิ้ม ดูเหมือนทั้งสองกลุ่มต่างก็คิดศัพท์ของตัวเองขึ้นมา

"เฮ้" ชาวทุ่งคนหนึ่งที่โทมัสไม่รู้จักร้องขึ้น เขาเอนพิงผนังอยู่ด้านหลังอริส ซี่มือมาที่เขา "ที่ข้างคอนายนั่นอะไรนะ คำๆ ตรงใต้คอเสื้อนายพอดีนะ"

อริสพยายามมอง แต่ไม่สามารถเอี้ยวคอไปจนเห็นร่างกายส่วนนั้นของตัวเองได้ "อะไรนะ"

โทมัสมองเห็นนั่นสิ คำๆ ตรงเหนือคอเสื้อนอนด้านหลังของเด็กหนุ่ม ตอนเขาขยับตัวเอี้ยวไป มันดูเหมือนเป็นเส้นหนาๆ พาดจากร่องกระดูกไหปลาร้าอ้อมไปทางด้านหลัง และมันแยกออกเป็นส่วนๆ อย่างที่น่าจะเป็นตัวอักษร

"มา ให้ฉันดูแล้วกัน" นิวท์อาสา เขาลุกขึ้นจากเตียงและเดินเข้าไปอาคารซากะเพลกเห็นชัดกว่าปกติ มันเกิดจากอะไรสักอย่างในอดีตที่เจ้าตัวไม่เคยเล่าให้โทมัสฟัง เขาเอื้อมมือไปดึงเสื้อของอริสลงอีก ให้เห็นรอยประหลาดชัดขึ้น

"มันเป็นรอยสัก" นิวท์พูด หรีตาลงเหมือนไม้เชื้อสายตาตัวเอง

"มันว่ายังไง" มินโฮถาม แม้ว่าจะลุกจากเตียงเข้ามาดูเองแล้วก็ตาม พอนิวท์ไม่ได้ตอบทันที ความอยากรู้อยากเห็นก็บังคับให้โทมัสลุกขึ้นไม่ช้าเขาก็ไปอยู่ข้างๆ มินโฮ ชะโงกเข้าไปดูรอยสักด้วยตัวเอง ชื่อความที่เห็นเป็นอักษรพิมพ์ใหญ่ทำให้หัวใจเขากระตุก

ทรัพย์สินของวิเคเค็ด กลุ่มบี ตัวอย่าง บี 1 คู่หู

30 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิบอดใหม่

"นั่นมันหมายความว่ายังไง" มินโฮถาม

"มันว่ายังไงนะ" อริสถาม เอื้อมมือไปคลำฝ่ามือที่คอและไหล่ ดึงคอเสื้อลงมา "สาบานได้ว่าเมื่อคืนมันไม่มี!"

นิทอ่านซ้ำให้ฟังแล้วพูดว่า "ทรัพย์สินของวัดเค็ดงั้นหรือ ฉันนึกว่าเรา...นายก็ด้วย...หนีพวกนั้นมาได้แล้วเสียอีก ไม่ว่าพวกนั้นจะเป็นใครหรืออะไรก็ตาม" เขาหันไป ดูหญิงตึงจนเห็นได้ชัด และกลับไปนั่งลงที่เตียงตัวเอง

"ทำไมมันถึงเรียกนายว่าคู่อู" มินโฮพูด ยังคงจ้องมองรอยสักนั้น อริสส่ายหน้า "ฉันไม่รู้เลย สาบานได้ และมันไม่มีทางอยู่ตรงนั้นก่อนเมื่อคืนแน่ ฉันอาบน้ำ ดูกระจก ถ้ามีก็เห็นไปแล้ว และต้องมีคนสังเกตเห็นตอนอยู่ในวงกตแน่"

"นายกำลังบอกว่าพวกนั้นลักนากกลางดึกงั้นหรือ" มินโฮพูด "โดยที่นายไม่ได้สังเกตเห็นนะ น้อยหน่อยพวก"

"สาบานได้นะ!" อริสยืนกราน แล้วก็ลุกขึ้นเดินไปที่ห้องน้ำ อาจจะเพื่อดูค่านันด้วยตาตัวเอง

"ฉันไม่เชื่อคำปลวกๆ ของหมอนั้นสักคำ" มินโฮกระซิบกับโทมัส ระหว่างทางกลับมานั่ง แต่แล้วตอนที่เขาก้มลงเพื่อจะทิ้งตัวลงบนที่นอนนั้นเอง เล็งก็ขยับจนเห็นเส้นหนาสีดำบนคอเขา

"เฮ้ย!" โทมัสร้อง ตะลึงจนขยับตัวไม่ได้ไปชั่ววินาทีหนึ่ง

"อะไร" มินโฮถาม มองโทมัสเหมือนเขาเพิ่งมีหูที่สามงอกขึ้นบนหน้าผาก

"คอ...คอนาย" โทมัสพูดออกไปได้ในที่สุด "ที่คอนายก็มีเหมือนกัน!"

"นายพูดเรื่องปลวกอะไรวะ" มินโฮว่า ดึงเสื้อตัวเอง หน้ายนู่ขณะคืนนั้นจะดูสิ่งที่ไม่มีความมองเห็น

โทมัสวิ่งเข้าไปหามินโฮ บัดมือเขาออก แล้วดึงคอเสื้อออกห่าง "ให้ตาย...มันอยู่ตรงนั้นเลย! เหมือนกันหมด ยกเว้น..."

โทมัสอ่านค่าเหล่านั้นในใจ

ทรัพย์สินของวิกเค็ด กลุ่มเอ ตัวอย่าง เอ 7 ผู้นำ

"อะไรพวก!" มินโฮตะโกนใส่เขา

ชาวทุ่งคนอื่นๆ ออกันเข้ามาด้านหลังโทมัส เบียดกันจะดูให้ได้ โทมัสรีบอ่านคำที่ลึกลับไว้ออกมาดั่งๆ แปลกใจที่อ่านได้โดยไม่สะดุด

"ล้อเล่นน่าพวก" มินโฮพูดพลางยืนขึ้น เขาเดินผ่านกลุ่มเด็กหนุ่มออกไป ตามอริสไปที่ห้องน้ำ

แล้วความวุ่นวายก็เริ่มขึ้น โทมัสรู้สึกว่ลือของตัวเองถูกดึงลง ขณะที่เขาตั้งของคนอื่น ทุกคนเริ่มแย่งกันพูด

"มันบอกว่ากลุ่มเอหมดเลย"

"ทรัพย์สินของวิกเค็ดเหมือนกัน"

"นายเป็นตัวอย่างเอ-ลิปสาม"

"ตัวอย่างเอ-ลิปเก้า"

"เอ-สาม"

"เอ-ลิป"

โทมัสหันไปรอบตัวซ้ำๆ รู้สึกมีงงขณะที่มองดูชาวทุ่งพบรอยลักับนคอคนอื่น ส่วนใหญ่ไม่มีคำอธิบายเพิ่มเติมอย่างอริสกับมินโฮ มีแค่ที่บอกว่าทรัพย์สิน นิวท์เดินไล่ไปที่ละคน ดูด้วยตาตัวเอง ใบหน้าเคร่งเครียดเหมือนพยายามตั้งใจจดจำชื่อและตัวอย่างไว้ แต่แล้วเหมือนบังเอิญ ทั้งคู่ก็มาขึ้นประจันหน้ากัน

"ของฉันบอกว่อะไร" นิวท์ถาม

โทมัสดึงคอเสื้อนิวท์ไปด้านข้าง แล้วชะโงกเข้าไปอ่านคำที่จารึกอยู่บนผิว "นายคือตัวอย่างเอ-ห้า และพวกนั้นเรียกนายว่ากาว"

นิวท์มองเขาอย่างตกใจ "กาวเนี่ยนะ"

โทมัสปล่อยเสื้อและกาวถอยหลัง "ฮือ บางทีอาจเพราะนายเป็นกาวที่ยึดพวกเราไว้ด้วยกันมั้ง ไม่รู้สิ อ่านของฉันทสิ"

"อ่านแล้ว..."

38 เกมล่าปริศนา ตอน สมรภูมิมอดไหม้

โทมัสสังเกตเห็นว่านิวท์มีสีหน้าประหลาด คล้ายลั้งเลหรือกลัว เหมือนเขา
ไม่อยากบอกโทมัสว่ารอยสักเขียนว่าอย่างไร "ว่าไงล่ะ"

"นายเป็นตัวอย่างเอ-สอง" นิวท์ตอบ แล้วหลบตาลง

"แล้วไงต่อ" โทมัสรีบเร้า

นิวท์ลั้งเล แล้วตอบโดยไม่มองหน้าเขา "ไม่ได้เรียกนายว่าอะไร แต่
บอกว่า...'ถูกฆ่าโดยกลุ่มบี' "

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)